

ленъ. Младитѣ дворяни помолили монарха да имъ са позволи да поживѣятъ по нѣколко дни поне при родителитѣ си.

— „Невъзможно, сега е военно време, запретенъ е отпуска, най-вече за васъ, които сте вече въ служба въ флотата; въ всѣкий случай, азъ ще са постарая да ви испрося позволение.“

И заповѣдалъ имъ да са отправятъ въ адмиралското отдѣление, дѣто отишълъ и самъ той, но малко по-късничко.

— Закъснили сте, Петъръ Алексѣвичъ, закъснили сте! казалъ генералъ-адмирала.

— „Работа имахъ, ваше сиятельство.“

— Въ всѣкой случай, тукъ трѣбва да са дохожда въ време. Сѣднете, Петъръ Алексѣвичъ. Ахъ! какви млади момци ми сте пратили!

Петъръ му разказалъ, че тѣ сж са учили много добрѣ; тѣхното обхождение е било всѣкога отлично; той предложилъ и тѣхната молаа за да отидатъ за нѣколко дни да видатъ родителитѣ си.

— Невъзможно, Петъръ Алексѣвичъ; и ти самъ знаешъ, господаря е запретилъ да са даватъ подобни позволения.

— „Господаря на туй не ще се противи. Нежелаети ли да ги земете подъ свое ведомство и покровителство?“

— Защо ми са?

Въ сжщото време генералъ-адмирала далъ знакъ да повикатъ младитѣ дворяни.

— Хвалтятъ ви, казалъ той, че сте са учили прилежно, и че не сте губили времето си. Азъ ви земамъ подъ свое ведомство. Не желаете ли да повидите родителитѣ си? Сбогомъ? Слѣдъ двадесатъ и осмъ дни всѣкий трѣбва да са намѣри на службата си.